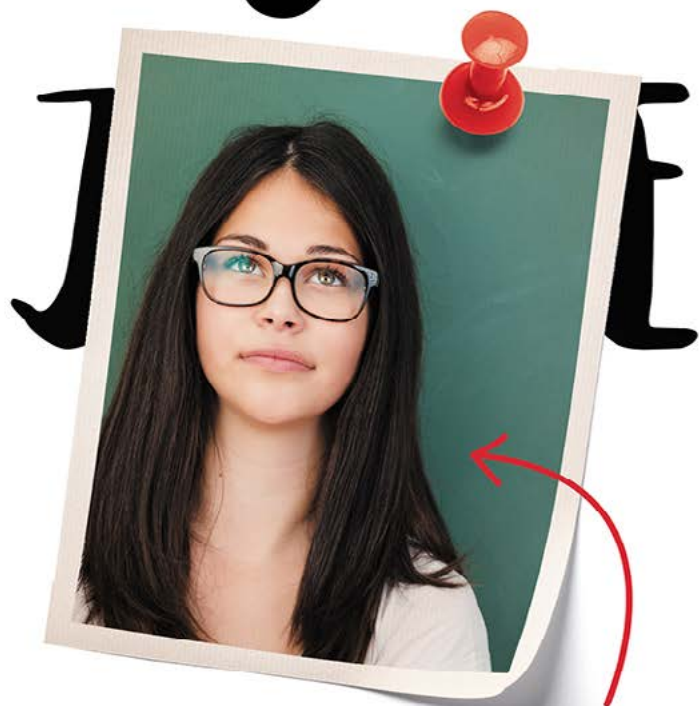

R&MEO

*Jak se ta holka
jmenuje?*

Shani Petroffová

FRAGMENT

R & MEO

Jak se ta holka
jmenuje?

Napsala Shani Petroffová

Kapitola 1

„Co máš tak důležitého?“ vykřikla má nejlepší kamarádka Jillian Frankelová, zatímco se prodírala davy studentů zaplavujících chodby střední školy v Shaker Heights.

Neodpověděla jsem, nešlo to. Všude číhala spousta nastražených uší. Jen jsem jí ukázala, ať si pospíší, že se sejdeme u Kayliny skříňky. Měla jsem novinky a náramnou potřebu se o ně podělit.

„Takže?“ ozvala se Kayla Nunezová, moje druhá nejlepší kamarádka, když Jill konečně dorazila. „Už nám to povíš?“

Rozhlédla jsem se kolem, jestli někdo neposlouchá. „Takže je to tady. Vím skoro na sto procent, že *vy víte*, kdo je teď volný!“

Nemusela jsem vysvětlovat, o kom mluvím. Už tolikrát jsem před nimi básnila o Timovi Rosenthalovi, že bylo nad slunce jasnější, že myslím právě jeho. Ty veliké hnědé oči, ten malý dolíček na pravé tváři, který je tak hluboký, že by do něj člověk nejradši píchnul prstem, ta půvabně vykroužená čelist, jako

u nějakého prince z pohádky, ty svaly, jež člověk získá jen hráním lakrosu milion hodin týdně, ten kouzelný smích, který by si člověk nejradši stáhl z iTunes, aby si ho mohl přehrávat pořád dokola, a ten pocit, když se s vámi baví, jako byste byli jedinou osobou na světě, na které záleží...

„Nepovídej,“ vytrhla mě Kayla ze snu o Timovi. „Víš to jistě? Jace nic neříkal.“

Jace Brennan byl přítel Kayly. Chodil s Timem na lakros a byl jedním z jeho nejlepších kamarádů.

„Řekl ti Tim na zastávce něco, z čeho tak usuzuješ?“ zeptala se Jill.

Byla vždycky tak praktická. Zavrtěla jsem hlavou. „Dneska tam nebyl.“

„Ahaaa,“ řekla a opřela se o Kaylinu skříňku. „Tak proč jsme se měly tak urgentně sejít *zrovna tady*?“

Plaše jsem se usmála. „Kaylina skříňka je uprostřed.“ Ale obě věděly, jak to bylo doopravdy. Chtěla jsem mít výhled. Kaylu osud obdařil skříňkou přímo naproti té Timově. Jako věrná kamarádka mi nabídla, že si ji se mnou vymění, ale nechtěla jsem působit příliš nápadně, a tak jsem si ponechala tu svou, která byla obrazně řečeno až za polárním kruhem, ve vestibulu u skříňek mladších studentů. „Dobrá, vím, chtěla jsem vidět Tima. Když se mi nepovede potkat ho ráno v autobusu, musím vždycky čekat až na poslední hodinu.“

„Možná dnes neprijde,“ podotkla Kayla.

„Je první den po zimních prázdninách, to by nepropásl.“

Pokrčila rameny. „Neříkalas, že byl pryč? Třeba se ještě nevrátil.“

„Je doma.“

Jill zvedla obočí. „Jak to víš?“

„Já vím, slíbila jsem, že si s ním nebudu psát, ale nedokázala jsem to. Je tak úžasný a tentokrát jsem zjistila opravdu důležité věci. A není to tak, že bych ho sledovala, protože jsme kamarádi a on si se mnou taky povídá.“

Jill mi ušetřila jeden ze svých pohledů obě-víme-jak-se-věci-mají. A měla pravdu. Opravdu jsem si prohlížela Timovu stránku GroupIt příliš často. Což mi v mém stavu příliš nepomáhalo a on byl zadaný. Přinejmenším – dodneška.

„Tak co jsi zjistila,“ zeptala se smířlivě. „Jak víš, že je sám?“

„No,“ snažila jsem se ovládnout své rozrušení, abych působila věrohodně, „někdy mezitím, co jsem šla včera spát a dnes se ráno vzbudila, si smazal všechny fotky s ní.“

Ona byla Timova přítelkyně Leora. Seznámili se na letním táboře, kde spolu pracovali. Bydlela v nedalekém městě. Nikdy jsem ji osobně neviděla, ale jak jsem ji pořád sledovala, měla jsem dojem, že ji znám. A tenhle dojem jsme měly všechny, protože jsem o ní v jednom kuse mluvila.

Kayla mě chytila za paži. „To by určitě neudělal, kdyby spolu ještě chodili!“

Přitiskla jsem si peněženku na hrud. „Já vím! Sbohem, Leoro Zeltserová. Vítej, Emily Steinová. Přichází má šance. Jsem přesně jeho typ. Dokonce jsem jí i trochu podobná.“

Kayla a Jill se zachmuřily. Ano, připouštím, Leora je malá, má černé oči, rovné krátce střižené vlasy, veliká prsa, protáhlý obličej a jemné rysy, zatímco já mám vyšší postavu a kulatý obličej s vykulenýma modrýma očima a tmavými vlasy po ramena.

„No, možná kdyby ses trochu skrčila,“ navrhla Jill.

„A obě máte hnědé vlasy,“ snažila se Kayla.

„Ale to nevadí,“ prohlásila Jill. „Je lepší, že si nejste podobné. Kdyby chtěl ji, tak by s ní byl. Chce změnu.“

„Pokud se s ním nerozešla ona,“ podotkla jsem. Což mě předtím nenapadlo. Pokládala jsem za šílené, že by se někdo rozešel s nejkrásnějším, nejpřitažlivějším a nejhodnějším klukem v celém státě Ohio, možná dokonce v celé zemi, ale už se staly i divnější věci. „Co když bude mluvit jen o tom, jak ji chce zpátky?“

„To máš právě možnost zjistit,“ pronesla Kayla, oči upřené někam do vzdálenosti sedmi metrů...

Byl tam Tim, a prodíral se směrem k nám, lépe řečeno ke své skřínce.

Klid, umiňovala jsem si. Kontakt s ním mě značně znervózňoval. Jednu chvíli jsem byla naprosto normální bytostí, schopnou plynule, občas dokonce zábavně konverzovat, ale vzápětí se ze mě stal špatně fungující robot, bez špetky společenského šarmu, chrlící ze sebe páte přes deváté rychlosti, jež by mi mohl závidět kdejaký běžec. A nejhorší bylo, že jsem nikdy nevěděla, která poloha převládne. Ale dnes mě alespoň jistily Jill s Kaylou.

Pozorovala jsem ho, jak se blíží. Bylo to peklo, protože i chůzi měl neskutečně sexy. Jak jsem mohla zůstat klidná a v pohodě, když je nablízku někdo jako on?

Kayla do mě štouchla.

„Ahoj, Time,“ vypískla jsem.

Otočil se a usmál se na mě. Už jsem říkala, že má ten nejkrásnější úsměv? Rozprostřel se mu ve tváři a úplně mu rozzářil oči. A ten dolíček... Měla jsem pocit, že každou chvíli omdlím. Ale musela jsem pokračovat. Jinak to nešlo. „Jak ses měl o prázdninách?“ zeptala jsem se.

„Skvěle.“

Skvěle. *Skvěle?* Tohle slovo se v souvislosti s rozchodem nepoužívá. Možná, že s Leorou pořád chodil a její fotky sundal jen proto, aby chránil její soukromí před zvědavýma očima, jako byly ty moje.

„Jak ses měla ty?“ zeptal se.

„Dobře.“ Ale nechtěla jsem mluvit o sobě. Chtěla jsem zjistit, co se děje s *ním*. Potřebovala jsem odpovědi.

„Dnes ráno jsi mi chyběl na zastávce.“ Počkat. To jsem vážně řekla? Nebude si myslet, že po něm jedu? To nebylo dobré. Teda pokud by po mně nejel taky. Což nevypadalo. „Chci říct, že všichni se ptali, kde jsi,“ zachraňovala jsem situaci.

Usmál se nejzářivěji, jak to bylo možné, a zvedl svazek klíčů. „Protože jsem přijel autem.“

„Ty máš auto?“ skoro jsem vykřikla.

Doufala jsem, že to bude přičítat mému rozrušení, ale ve skutečnosti mě to vyděsilo. Jestli bude jezdit do školy autem, přijdu o drahocenná rána s ním. Představoval vlastně jediný důvod, proč jsem nedávala na budíku odklad zvonění a zvládla být na autobusové zastávce včas.

„Jojo,“ přitakal. „Moje babička se rozhodla, že už raději přestane řídit, a dala mi to svoje. S rodiči jsme ho právě přivezli z Floridy.“

Nevěděla jsem, co říct. Točila se mi hlava. „Super.“ Víc jsem ze sebe nevypravila.

Jill mě šťouchla loktem, abych pokračovala. Ale slova nepřicházela. Lámala jsem si hlavu. Pořád nic. Nechtěla jsem se s ním přestat bavit, a tak jsem vyhrkla první, co mi přišlo na mysl. „Leora.“

Šokovaný výraz na tváři Jill ve stylu to-snad-nemyslíš-vážně mi oznámil, že jsem šlápla vedle. Proč jsem proboha vyslovila

zrovna jméno Timovy snad-možná-doufejme bývalé přítelkyně? To musím napravit. „Budeš se s ní teď vídat snáz,“ koktala jsem. „S tou tvojí Leorou. Víš, když máš to auto a tak.“ Prostě paráda, potkal mě zas jeden z mých slovních vodopádů. Tentokrát to aspoň nebylo tak zlé. O své přítelkyni se mi už někdy zmínil, takže nebylo tak divné, že jsem řekla její jméno. Aspoň jsem doufala.

„Vlastně jsme se zrovna rozešli.“

Jo! Nejásej moc. Nejásej moc. Bud' soucitná. Bud' milá. „To je mi líto.“

„Díky,“ odpověděl Tim a strčil si učebnici dějepisu do batohu.

To bylo vše?? Žádné vysvětlení? Žádný příběh? Chtěla jsem podrobnosti.

„Co se stalo?“ zeptala se Kayla.

Do toho, Kaylo! Zase mi pomohla. A sobě taky. Věděla, že pokud se nedozvíme, kdo se s kým rozešel, bude se mnou o tom muset debatovat hodiny.

„Prostě to nefungovalo,“ odpověděl. „A je v posledním ročníku a přijali ji na Stanford. Bylo to rozumné.“

Souhlasně jsem přikývla. Ne protože jsem ho chtěla, ale protože se k sobě zjevně nehodili. Láska nemá být rozumná. Má to být vášnivá, oslepující, pohlcující záležitost typu nemůžu-bez-tebe-žít. Tak jsem si to aspoň představovala. Ne že bych to už někdy zažila. Doopravdy ne. Nebo se mohlo počítat i to s Timem, i když jsem mu nikdy neřekla, co k němu cítím, a on to neopětuje?

Věděla jsem, že kdybych s ním chodila a on by se musel přestěhovat do Kalifornie, můj vztah k němu by to nezměnilo. Chtěla bych v tom pokračovat. Ne vše, co za to stojí, musí být snadné. Tak jsem si aspoň odůvodňovala i svou lehkou posedlost tímto klukem.

Rozhostilo se trapné ticho. „Vsadím se, že teď, když máš to auto, tě určitě všichni přemlouvají, abys je svezl,“ ozvala se Jill, aby přerušila to napětí.

„No ještě s rodiči řešíme, jak to bude.“ Opřel si hlavu vzadu o skříňku. „Říkali mi, že bych měl to auto používat jen pro cesty do školy, na lakros a tak podobně, aby mě příliš nelákalo kde-koho vozit.“

Asi mají taky obavy, že by ho lidi využívali. Tim byl úžasný, ale neuměl moc říkat ne, takže tím pádem doučoval tři spolužáky na geometrii, dohlížel na školní program třídění odpadu a účastnil se téměř každé akce a aktivity jako jeho přítel. Na jednoho toho bylo až až, ale on to všechno zvládal. Vlastně to bylo obdivuhodné.

Štvalo mě, že se do toho jeho rodiče pletou, i když mu to patrně bylo ku prospěchu. Kazili tak možnost, že by mi mohl nabídnout, že mě svezí do školy. „To je otrava,“ řekla jsem.

„To jo. Ale pracuju na tom a mám pocit, že to dopadne.“ Přehodil si batoh přes rameno a mrknul na mě. „Pak už bys taky nemusela po ránu čekat na autobus.“ A pak nám všem kývl na pozdrav a odešel.

Stála jsem jako přimrazená. Když už jsem měla jistotu, že je z doslechu, obrátila jsem se k Jill a Kayle a nevěřícně vykřikla. „To se opravdu stalo?“

„Ano,“ odpověděla Jill a všechny tři jsme začaly radostně poskakovat, pokud možno nenápadně.

Tim na mě mrknul! A víceméně řekl, že by mě chtěl vozit do školy. Mohlo to být jen ze slušnosti, ale kdyby ne... byla tu naděje. Naděje, že se Timovi Rosenthalovi opravdu líbím!

Kapitola 2

Jak se blížila poslední hodina, nechala jsem se unášet. Moje fantazie vířila ve vysokých otáčkách. Vymýšlela všelijaké úžasné verze, jak by se mohl vyvíjet můj románek s Timem. Představovala jsem si, jak mě poprvé veze do školy a vyznává mi nekonečnou lásku, jak mi říká, že vždycky věděl, že jsem ta pravá, jen se bál, že to necítím stejně. A potom prohlásí, že se nakonec rozhodl to risknout, protože představa jediného dalšího okamžiku beze mě coby jeho přítelkyně se prostě už nedala vydržet. A to byl jeden z těch mírnějších scénářů. Jasně, věděla jsem, že přeháním, ale bylo mi to fuk. Měla jsem naději!

„To jsem ráda, že jsem tě zastihla,“ vpadla Jill do mé třídy po hodině geometrie, když jsem si skládala věci. „Něco bys měla vědět.“

Její významný tón vrhnul stín na mou rozjásanou náladu. „A co?“

Většina lidí už ze třídy odešla, ale Jill přesto ztišila hlas. „Amanda se dnes rozešla s Codym. Hned po obědě.“

„No a?“ opáčila jsem. Amandu Andrewsovou jsem zrovna nemusela. Byla ten typ, co se vždycky chová nadřazeně a dává všem ostatním najevo, jak jsou ubozí a nepodstatní.

„No,“ Jill sklopila zrak. „Říká se, že to udělala kvůli Timovi. Dozvěděla se, že je teď sám a rozhodla se po něm vystartovat.“

Vyšla jsem ze třídy a Jill za mnou. Točila se mi hlava. Amanda vždycky dostala, co chtěla. A jestli chce Tima...

„Mrzí mě to,“ ozvala se Jill. „Ale chtěla jsem, abys to věděla. Taky to ještě neznamená, že ji bude chtít on. Ty jsi ve všech směrech mnohem lepší.“

Bylo to od ní hezké, ale nebyla to pravda. Amanda byla oslnivá. Jako kdyby vystoupila z nějakého oslnivého televizního pořadu. Napůl Korejka, napůl tmavé pleti, s výraznými lícními kostmi, vlasy do pasu, s dokonalou pletí a se sebevědomím, které z ní vyzařovalo každickým pórem. Jak jsem se s tímhle mohla měřit?

Zazvonilo poprvé. „Jo, myslím to vážně,“ ujišťovala mě Jill. „Jsi úžasná. Jestli je Tim chytrý, což jsi mi asi milionkrát zopakovala, tak to ví.“ Pak odběhla do své třídy a já jsem pokračovala na angličtinu.

Možná měla pravdu. A opravdu to dnes ráno vypadalo, že se mnou flirtuje. Možná si dělám zbytečné starosti.

Anebo nejsou zbytečné. Když jsem cestou do třídy zahnula za roh, byla tam – Amanda Andrewsová. Stála před dveřmi třídy profesorky Hellerové, a nebyla sama. Stála tam s Timem. S mým Timem a ruku měla položenou na jeho paži. „Už radši půjdu,“ řekla.

„Tak zatím,“ odpověděl a mrknul na ni.

Bylo to, jako by mi do očí vystřelil šipku.

Zazvonilo podruhé a Amanda se protáhla kolem mě. „Pozor,“ pronesla a šlehla po mně pohledem. Nevzmožila jsem se na odpověď.

Vzpamatovala jsem se až vzadu ve třídě ve své lavici, a moc jsem nevěděla, jak jsem se tam dostala. Obestírala mě mlha. Takže to nic neznamenalo, když na mě předtím mrknul? Viděla jsem jen to, co jsem chtěla vidět? Anebo už bylo pozdě a Amanda se začala snažit? *Timovi se nelíbím*. To mrkání nic neznamenalo.

„Ahoj,“ přišel ke mně Tim. Posadil se napravo vedle mě. „Slyšel jsem, že Hellerová má vyhlásit –“

„Viděla jsem tě dneska přijet, Rosenthale. Pěkný auto,“ skočila mu do řeči Kirsten, roztomilá fotbalistka, která se k němu otočila z lavice před námi. „Musíš mě někdy svést.“

Mrknul na ni a ona se nadšeně otočila zpátky.

Co se to děje? Chytil Tim během zimních prázdnin mrkací nemoc? Stalo se mu něco s okem, co způsobuje takovýhle tik? Bylo to nesnesitelné. „Co máš furt s tím mrkáním?“ vyhrkla jsem. Neměla jsem v úmyslu říct to nahlas.

„Cože?“ zeptal se.

Vypadal trochu zaskočeně. „Nic, dělám si legraci,“ zachraňovala jsem situaci a přihodila do placu nějaké to „hahahaha,“ abych podpořila svá slova. Bože, to jsem zvorala. „Co jsi to předtím říkal? Co má Hellerová vyhlásit?“

„Má...“

Znovu ho přerušili. Tentokrát to byla sama profesorka Hellerová.

„Vím, že na to mnozí z vás čekají, a už je to tady!“ prohlásila. „Přijímáme přihlášky na Shakespeara na Večeru v Heights!“

Většina třídy projevovala nadšení, čemuž jsem příliš nerozuměla. Byl to jen večer shakespearovských výjevů, který škola pořádala každý rok. Bůhvíproč je to v našem městě docela událost. Dokonce se i udělují ceny za nejlepší herecký výkon, kostýmy, scénu, režii a tak dále. Takové malé ceny Tony naší střední školy v Shaker Heights. Ale popravdě řečeno to bývá ukrutná nuda. Vloni jsem se nezúčastnila. „A abych podpořila váš zájem, tak těm, kdo se zúčastní,“ pokračovala profesorka Hellerová, „nebudu počítat do známky jejich test s nejhorsím výsledkem.“

To zásadně zvýšilo sázky. Zvedla jsem ruku. „Co přesně zahrnuje účast?“ Navzdory tomu, jak moc jsem Shakespeara nesnášela, musela jsem se zúčastnit.

„Práce v zákulisí, hraní na jevišti –“

„Shlédnutí představení?“ Vmísil se Cody Burns.

„Dobrá,“ připustila profesorka Hellerová. „Za to vám taky něco dám. Dám vám plus deset bodů na váš nejhorší test.“

„Fajn,“ poznamenal.

Možná pro něj, ale mně bylo deset bodů houby platných. Z posledního testu jsem dostala celých 15 bodů a i těch 25 po zvýšení se stále rovnalo nedostatečné (F). Potřebovala jsem, aby mi ten test nepočítala, kazil mi známku.

Profesorka Hellerová pokračovala ve výkladu o přehlídce a rozdávala letáky s podrobnými informacemi, jak je možné se zúčastnit.

„Letos do toho půjdeš?“ zeptal se Tim.

Hrála jsem si s okrají sešitu. „Nemám na vybranou.“ I když jsem neměla ponětí, co tam budu dělat. Zákulisí působilo otravně, ale hraní na jevišti taky nebyla moje parketa. Dodnes mě pronásledovaly noční můry z druhého ročníku, kdy jsem byla

naposledy na jevišti. Hrála jsem tehdy koně v nějaké přihlouplé westernové frašce, kterou jsme inscenovali. Můj part sestával z pouhého „ihahá,“ a pak jsem měla udělat sedm kroků doleva, jenomže se mě zmocnila panika a já vzala do zaječích. V tom rozměrném kostýmu se mi povedlo převrhnout polovinu kulís a k dovršení všeho jsem spadla z jeviště a zlomila si zápěstí. Od té doby jsem se hraní vyhýbala. Ale chtě nechtě se teď budu muset toho večera nějak účastnit.

„Mám představu,“ prohlásil. „Viděl jsem tvůj poslední test.“

„Jo, to nebyl pěkný pohled.“ (Přísahám, že už se nikdy nebudu místo čtení dívat na spoustu dílů reality show Držte krok s Kardashianovými. I když to na druhou stranu bylo z ušlechtilých pohnutek. Moje sestřenice se nedostala do školního univerzitního baseballového týmu a byla hrozně nešťastná. Nemohla jsem za ní jít, protože bydlí moc daleko, tak jsem jí aspoň zavolala a klábosily jsme se celou noc, pustily jsme si televizi a rozebíraly a komentovaly každou epizodu. Úplně nás to pohltilo – a ona přitom na chvíli zapomněla na to, co se stalo. Rodina především, že ano? To by se mělo nějak počítat.) „A co ty?“

Očima přelétl seznam možností na papíře. „Asi se zkusím přihlásit na jednu z těch her, uvidíme.“

„Super,“ řekla jsem. „A na kterou?“

„Romeo a Julie.“

Romeo a Julie?! To myslí vážně? To byla ta nejromantičtější hra na světě. Takovou příležitost jsem si nemohla nechat ujít. Mohla bych být jeho Julie. Bleskově jsem v hlavě zvážila všechna pro a proti. Pro byla úžasná, byl to v podstatě samotný Tim. Ale proti byla, hm, příliš veliká na to, aby se dala opomenout. Přesto...

Nedělej to, Emily. Nedělej to, Emily. Nedělej to, Emily. Ale nic mě nemohlo zastavit. „Prima. Na to jsem se taky chtěla přihlásit.“ A takto jednoduše, pomocí pár slov, jsem si nadrobila něco, co bylo zcela nad mé síly.

Kapitola 3

„Až vejdeš na jeviště, nezapomeň dýchat,“ radila mi Kayla, když jsme stály před sálem. „Celou dobu tam budu. To zvládneš.“

Přikývla jsem, ale moc jsem tomu nevěřila. Opravdu usiluji o roli v Romeovi a Julii?

Několik spolužáků, co šli kolem nás dovnitř, na mě mávlo a popřálo mi hodně štěstí. Vymáčkla jsem ze sebe „tobě taky,“ ale čím déle jsem tam stála, tím jsem byla nervóznější.

Proč to musí být veřejný konkurz? Nepotřebuju, aby na mě všichni koukali. Věděla jsem, že když tu roli dostanu, budou na mě koukat taky, ale předtím ještě absolvuji hromadu zkoušek. Profesorka Hellerová nám dala na přípravu na konkurz pouhý týden. „Nevím, jestli to zvládnou, Kaylo.“

„Ale zvládneš. Zkoušela sis to. Jde ti to. A Jill bude možná právě scénu z „Romeo a Julie“ režírovat. Takže to úžasně zapadá! Může obsadit tebe a Tima. Existuje snad lepší způsob, jak se zamílovat, než ztvárnit jeden z nejromantičtějších párů všech dob?“

„A co když budu nemožná?“

„Nebudeš. Slyšela jsem tě na zkouškách. A kromě toho, Jill je úžasná režisérka. A ty víš, jak jí na tom záleží, ona tě připraví dobře. Bude s tebou nacvičovat tak dlouho, dokud nebudeš ta nejlepší Julie, co kdy byla!“

To byla pravda. Skutečně jsem se dokázala spolehnout na to, že Jill mě připraví dobře. „Máš pravdu, jenom se mi vrací ty zážitky z druhé třídy.“

„Ale v tom představení jsi měla na sobě kostým *koně*. Z toho bych měla taky noční můry. Tentokrát si oblékneš přenádhernou róbu z dílny tvých nejbližších. Věř mi, ty šaty budeš chtít nosit.“

Kayla byla moc šikovná návrhářka. Většinu svého oblečení si šila sama a vždycky vypadala skvěle. Věděla jsem, že ať už pro tu scénku ušije cokoli, bude to úchvatné. „Dobře, vyhrála jsi. Jdeme na to.“

Povzbudivě mě plácla a otevřela dveře do sálu. Bylo tam mnohem víc lidí, než jsem čekala. A už tam seděli režiséři všech scén. Ti nás budou hodnotit. Ale v místnosti bylo i docela dost mých spolužáků. Přihlásila jsem se na první termín a myslela jsem, že všichni dorazí spíš později. Ale asi chtěl každý odhadnout svou konkurenci.

„Nebuď z těch lidí nervózní. Tvým jediným problémem bude, že se o tebe ti režiséři poperou.“

Byla to dobrá kamarádka. Sice hodně zveličovala, ale stejně jsem si toho vážila. „O tom silně pochybuju.“

„Ale vážně, co si počneš, když tě bude chtít někdo jiný?“

Podnikla jsem opatření. Na formuláři ke konkurzu jsme museli vyplnit tři role, které chceme nejvíc, a také, zda bychom případně přijali jakoukoliv roli. To jsem nezaškrtnula. „Napsala

jsem, že chci jen Julii.“ V žádném případě nevstoupím na jeviště, pokud tam nebude Tim.

„A co když Tima na Romea nevyberou?“

To mi starosti nedělalo. „Tak on tuhle roli chce a podívej se na něj, existuje snad v téhle škole někdo, kdo líp ztělesňuje veškerou krásu a mužnost?“

„To máš pravdu,“ souhlasila.

Usadily jsme se téměř úplně vzadu, a já jsem si pořád doko-la pročítala scénář. Všechny adeptky na Julii měly předvést krátký úryvek z druhého dějství, scéna pět, kde Julie čeká na chůvu, až se vrátí zpátky. Poslala ji k Romeovi se vzkazem. Nebyl to ten nejhorší Shakespearův kus, jaký jsem viděla, ale nebylo to ani nijak super. Lezlo mi to na nervy, ale dokázala jsem se překonat, stálo mi to za to. Děkala jsem to pro lásku.

Zatímco jsem si po milionté procházela repliky, místnost zaplnil povznesený přezíravý smích. „Mám takovou radost, že ses rozhodl do toho jít se mnou.“

Byla to Amanda, kráčela uličkou s *mým* objevem.

„Budou z nás dokonalí Romeo a Julie, co myslíš?“ ptala se ho.

COŽE? Tak proto se Tim přihlásil na roli Romea? Aby mohl hrát po *jejím* boku? Amanda s ním mluvila dřív, než to profesorka Hellerová vyhlásila v naší třídě. Měla angličtinu dřív než my, proto už mohla o tomhle představení vědět. Takže já jsem doufala, že budu Timovou Julií, zatímco on to celou dobu dělal kvůli Amandě? Nevěděla jsem, co si o tom myslet, ani co budu dělat.

Byla jsem úplně mimo, protože pak si vybavuji jen, že do mě Kayla šťouchla. „Volají tě.“

Už se mi moc nechťelo to zkoušet, ale zároveň jsem věděla, že to není řešení. Amanda ještě nevyhrála, a já jsem jí to

nesměla dovolit. Byla to příležitost, kdy mě Tim mohl spatřit v novém světle. Jako objekt svého milostného zájmu. Tu roli jsem potřebovala, a tak nezávisle na tom, jak mi bylo, musela jsem se tvářit hrdě. To byla polovina úspěchu. Takže jsem vstala a s hlavou vztyčenou jsem si vykračovala na jeviště. Tu roli jsem měla na dosah a nehodlala jsem si ji nechat vzít.

Kapitola 4

„Až budeš připravená, začni.“ zvolala Jill. Všichni režiséři seděli ve čtvrté řadě. Stála jsem na jevišti a očima přejela místnost. Pohled na všechny ty lidi, kteří na mě upřeně hleděli, mě poněkud zaskočil.

Zhoupl se mi žaludek a vzpomněla jsem si na jeden letní okamžik. Kamarádi mě přemluvili, abych se projela na druhé nejvyšší horské dráze na světě. Úplně mě to ochromilo. Padala jsem dolů z výšky 120 metrů a celou cestu křičela. A potom jsem zvracela. Dvakrát. A přesto mi teď, v této chvíli, když jsem pozorovala publikum a všechny ty oči upřené na mě, ta horská dráha připadala jako jízda na kolotoči.

„Tik-tak,“ ozval se Ryan Watkins, který režíroval jednu z dalších scén, a ťukal si významně na zápěstí. „Když řekla *až budeš připravená*, nemyslela tím třeba *za hodinu*. Myslela *hned*.“

Věděla jsem, že musím něco udělat. Buď spustit monolog, nebo odejít. Chvilíčku, jež se zdála být věčností, jsem tam stála

a mírně se pohupovala. Chtěla jsem se otočit a utéct. Chtěla jsem říct, že na to kašlu. Ale pak jsem zachytila Timův úsměv.

A ten úsměv rozpustil mé obavy. Jasně, možná ne úplně všechny, ale dost na to, abych začala číst své repliky. Dost na to, abych si uvědomila, že na to mám. Dost na to, aby mi došlo, jak strašně moc chci, aby to vyšlo. „Kde vězí chůva? V devět odešla a do půl hodiny tu měla být. Možná ho hledá. Ne, ne, spíš se loudá!“

Pohlédla jsem na něj, stále mě upřeně pozoroval a povzbuzoval očima, jako by věděl, že to zvládnou. Ten pohled jsem znala – viděla jsem ho před mnoha lety. Tenkrát jsem spadla z kola, odřela si ruce a nohy a odmítala znovu na kolo sednout. Ale druhý den přišel Tim a řekl mi, že bych to měla znovu zkusit a že pojede se mnou. I když jsem se hodně bála, souhlasila jsem. Čekal na mě na konci příjezdové cesty a povzbuzoval mě, zatímco jsem se k němu blížila. A jeho pohled byl úplně stejný jako teď. A stejně jako předtím mi říkal, že to zvládnou. Usmála jsem se na něj taky, zatímco jsem recitovala: “Poslíčkem lásky má být myšlenka, co rychlejší je nežli paprsek.” Neměla jsem ponětí, co ta věta znamená, ale vyslovovat slovo láska a dívat se přitom na Tima mi stačilo k pocitu, že dokážu úplně všechno.

Poté co jsem skončila a vracela se na místo, Jill mi ukázala palce nahoru. Když jsem mījela Tima, mrknul na mě, a navzdory skutečnosti, že se patrně převtělil do Mrkáčka Čika, mi to dělalo dobře. Byl můj Romeo. Teď jsem jen potřebovala, abychom oba dostali ty role.

„To bylo skvělý,“ řekla Kayla, když jsem se posadila.

„Opravdu?“

„Jo, úžasné ti ten text sedí. Už se těším, až ti budu navrhovat šaty!“

Nesmírně se mi ulevilo. Dokázala jsem to. A nespadla jsem z jeviště, nezlomila si zápěstí, ani jsem nic nepřevrhla.

Jakkoliv jsem Shakespeara nesnášela, zůstala jsem na vystoupení ostatních. Líbilo se mi, jak mě Tim povzbuzoval, a napadlo mě, že třeba někdo z mých spolužáků taky uvítá podporu. A já jsem byla výborný divák. Na všechny na jevišti jsem se smála a přikyvovala, pro případ, že by potřebovali dodat odvahy – dokonce i na své soupeřky. A tleskala jsem. I když jsem byla skoro jediná.

Zbystřila jsem, když zavolali Tima. Naprosto ovládl jeviště. Člověk musel sledovat každý jeho pohyb. Jak se majestátně nesl, jak se jemně usmíval, když mluvil o Julii, jak půvabně mávnul paží, když ukazoval na balkón, kde se měla nacházet jeho láska. Rozhodně jsem neměla ani ponětí o tom, co říká, ale za to mohl Shakespeare – ne on. Tim přesto dokázal, že ta slova zněla přitažlivě. Shakespeare byl jeho dlužníkem.

„Bylas rozhodně ta nejlepší Julie,“ prohlásila Kayla.

„Díky,“ řekla jsem, ale naneštěstí zbýval ještě někdo. Na poslední výstup v konkurzu se zapsala Amanda Andrewsová.

Když zavolali její jméno, elegantně vplula na jeviště. Pak teatrálně odhodila scénář na podlahu a začala mluvit. A byla dobrá. *Hodně dobrá*. Tak dobrá, že jsem málem pochopila o čem celý ten monolog je. V jejím hlase jsem cítila naléhavost a zoufalství. Potřebu přimět chuť, aby přišla zpět, aby se Julie dozvěděla, zda Romeo dostal vzkaz a co odpověděl. Vypadala jako vášnivě zamilovaná dívka. Amanda Andrewsová uměla hrát.

Když skončila, *všichni* tleskali. Doopravdy tleskali, ne takové to plácání ze slušnosti, co sklidili ostatní účastníci. Tohle bylo opravdové.

„Takhle to má vypadat,“ prohlásil Ryan.

Amanda zhatila svůj plán. Bylo nad slunce jasnější, že roli Julie nedostanu.

Všichni ji vychvalovali až do nebe. Nezlobila jsem se na ně. Vloni patrně se svou scénou z Bouře taky sklidila největší úspěch. Zbývala mi jediná naděje – že by ji Ryan nebo jiný režisér chtěli obsadit do svého výjevu. Museli ji chtít. Jakkak by ne? Nicméně... Pokud chtěla moji roli, tak ji dostane.

A aby toho nebylo málo, když Amanda odešla jeviště a procházela uličkou, Tim na ni kýval, usmíval se a hleděl na ni, jako by byla... hm... jeho Julie.

Byla sem v bryndě.

Kapitola 5

Jill mi poslala esemesku: „Sejdeme se na záchodcích.“

Když jsem tam dorazila, už na mě čekala.“ „Emily...”

Zavrtěla jsem hlavou. Nemusela nic říkat. Vyčetla jsem jí to z obličeje. Nebudu hrát Julii. „Nemusíš mi to vysvětlovat, byla jsem tam. Chápu to. Musíš obsadit Amandu.“

„Já jsem...”

Přerušila jsem ji. „To je dobrý. Zaslouží si to. A vím, jak je to pro tebe důležité. S ní budeš mít větší šanci zvítězit v soutěži o nejlepšího režiséra.“

Zatvářila se ztrápeně. „Kdybych mohla, vyberu si tebe, ale ona řekla, že přijme jen roli Julie a nezávisí to jen na mně.“ Jill se objala pažemi. „Je mi to líto. Víím, jak moc jsi to chtěla. A Tim...”

„Stačí,” přerušila jsem ji. „Není to tvoje vina. Chápu to.“ Byla to otrava a samozřejmě mě naštvalo, že nebude pracovat s Timem, ale rozuměla jsem tomu. A rozhodně jsem nedávala vinu Jill, že dělá, co musela udělat.

„Chtěla jsem jen, aby ses to dozvěděla ode mě.“

Opřela jsem se o přepážku. „Díky.“

„Opravdu mě to moc mrzí, Emily. Jestli ti to nějak pomůže, tak i když má Amanda velký talent, na práci s ní se fakt neteším. Víš, co udělala, když mi předávala zkušební text? *Poplácala* mě po hlavě a řekla: „Máš štěstí, maličká režisérko, že budeš pracovat se mnou.“

Jill musela zuřit. Nesnášela, když někdo dělal narážky na její výšku. Říkala, že má spoustu jiných předností (a byla to pravda) a neskutečně ji štvali lidé, co komentovali její metr padesát. Amanda to věděla. Posmívala se jí už vloni a Jill ji tehdy odpálkovala. Evidentně to nestačilo. Její chování bylo tak hrozně povýšené.

„Ona je příšerná,“ souhlasila jsem. „Nemůžu ji vystát.“ Vycházel jsem ve škole skoro s každým, ale na Amandě bylo něco (patrně ten způsob, jak s každým mluvila), co mě nutilo křičet.

„A to není všechno,“ stěžovala si Jill. „Vymínila si, že Romea musí hrát jedině Tim. Já se z ní zblázním. Co si o sobě myslí? Nemá na starosti obsazování. To bude pěkná otrava s ní pracovat. Sapna ji vloni režírovala v Bouři a letos nechce pracovat ani v produkci. Totálně ji to otrávil. Říkala, že má plný zuby takových nafoukaných Amand, co vědí všechno nejlíp, a že nemá zapotřebí si s nimi ničit život.“

Kéž by mě to překvapilo, ale už jsem vyslechla tolikrát, jak Amanda zkoušela někoho ovládat, manipulovat či zastrašovat, že nebylo pochyb o tom, jaká opravdu je. „Ty jsi ale režisérka,“ ujistila jsem Jill. „Určitě to dáš dohromady.“

„Ale stejně bych si přála, aby ses toho účastnila. Hrozně se mi líbila myšlenka, že bych vás s Timem pomohla dát dohromady. Třeba bys mohla být mou asistentkou nebo tak něco?“

Účastnit se zkoušek by mi mohlo pomoci, ale bylo to jiné, než stát se objektem Timovy lásky – být jen na jevišti. A pak mě to napadlo. „Jill, to je ono! Ty jsi geniální!“

„Cože? Protože tě chci udělat svou asistentkou?“

„Ne, myslím spíš to *nebo tak něco*. Můžeš mě udělat náhradnicí Amandy!“

„Cože? Zbláznila ses? Jednorázová školní představení nemá náhradníky. Nejsi to náhodou ty, kdo mi neustále připomíná, že nejsme na Broadwayi?“

„No tak by se to mohlo změnit.“

„Ale nikdo se nebude učit celý text s představou, že ho nikdy nepřednese.“

„Tak to *nikomu* nedávej. Dej to jen mně,“ navrhla jsem.

„Takže Amanda bude jediným člověkem v celé akci, který bude mít náhradníka?“ zeptala se Jill. „Z toho bude nadšená.“

„Co na tom sejde? Myslí si, že všechno řídí. Tak to pojďme obrátit. Sved' to na mě. Pověz jí, režisérům a všem ostatním, že hrozně potřebuju body navíc a jiné místo se pro mě nehodí. Že by mě měli vidět stavět scénu nebo věšet světla. Že takto můžu napáchat nejmenší škodu. Však všichni viděli, jaká jsem nemotora, takže to pochopí, budou si myslet, že mi chceš pomoci. Kromě toho vědí, že jsme kamarádky. Bude jim to jedno. Můžeš klidně říct profesorce Hellerové, že mám roli náhradník/asistent režiséra. A já ti budu opravdu k ruce – ve všem, co budeš potřebovat. Slibuju.“

„Nevím, jestli je to průchodné,“ namítla Jill, ale vypadalo to, že o mém návrhu vážně přemýšlí. Potřebovala ještě trochu postrčit.

„A navíc to bude pojistka i pro tebe. Když se Amanda rozčílí a sekne ti s rolí, budeš mít po ruce druhou Julii. A jsem skoro

stejně velká jako Amanda, takže se vejdu do jejího kostýmu. Je to výhodné pro všechny. Uděláš ze mě náhradnici, prosím?“ Se-
pjala jsem ruce a klesla na kolena. „Prosím, prosím, prosím,
prosím, prosím, prosím.“

„Dobrá, dobrá,“ odpověděla. „Vstaň. Udělám.“

Vyskočila jsem a popadla ji do náruče. „Jsi nejlepší kámoška
na světě. Strašně moc ti děkuju. Nebudeš toho litovat.“

Viděla jsem na ní, že si myslí, že je to pitomost, ale já jsem
věděla, že to bude fungovat! Byl to dokonalý scénář, a navíc
mnohem lepší varianta, než být skutečnou Julií. Budu moct se-
dět na každé zkoušce, být blízko Romeovi, a přitom nemuset
být na jevišti. Můj plán, jak získat Tima, byl oficiálně spuštěn!

Kapitola 6

Vběhla jsem – doslova vběhla – na první zkoušku Romea a Julie. Amanda s Timem už byli na jevišti. Jill tam byla taky. Jill a Tim mi zamávali. Amanda se mračila. Z představy náhradníka byla, velmi mírně řečeno, rozčarovaná. Jill mi vyprávěla, jak ji musela dvě hodiny po telefonu uklidňovat. Cítila jsem se provinile, že jsem ji do toho navezla, ale zároveň mě nesmírně těšilo, že byla tahle Amanda „vždycky musí být po mém“ svržena ze svých výšin.

Usadila jsem se uprostřed sálu a udělala si pohodlí. Život náhradníka byl blaho. Herci se museli snažit, zatímco já jsem odpočívala. Chtělo se mi zapnout přehrávač a nic nedělat, ale slíbila jsem Jill, že se aspoň naučím své repliky. Snad to nebude tak těžké? Měla jsem na to veškerý čas na zkouškách. Vytáhla jsem listy s textem, co mi Jill ofotila. Byly jen čtyři, ale páni, bylo tam spousta slov. Bude to asi větší fuška, než jsem čekala.

Jak jsem pročetla Juliiny repliky, začal se mi kalit zrak. Co to má být? Věty typu „Kde ses tu vzal? Co je to za nápady?“

„I kdybys přísahal, mohl bys však lhát“ a „a tak se možná cho-
vám nepatříčně.“ Bylo to divné. Proč všichni tuhle hru tak mi-
lují? Je úplně nesmyslná.

Následující půl hodiny jsem se snažila nadrtit si ta slova do
hlavy, ale nedržela tam. Ale co, jsem na začátku, do představení
to zvládnou.

„Dobrá,“ ozvala se Jill. „Time, můžeš se posadit. Amando,
pojďme si chvíli procvičit ten monolog.“ Otočila se ke mně
a usmála se. Byla úžasná, věnovala mi Timův čas! I když mono-
log Amandy nebyla žádná legrace. Byl to kvadrilión replik, při-
pomínajících shluk náhodných slov pracně poskládaných do-
hromady.

„Chceš si procvičit text?“ zeptal se Tim a posadil se vedle mě.

Může se srdce zastavit, když ho zachvátí takový žár? Protože
jsem měla pocit, že moje se asi zastaví. „Se mnou?“

„Jo, s tebou. Jsi přece náhradnice?“ Mrknul na mě. A dobrá,
připouštím, že jeho nový zvyk se mi začínal líbit – i když ho
sdílel s příliš mnoha lidmi.

„Začneme tvou replikou,“ vyzval mě.

Přikývla jsem, i když jsem nevěděla, jestli dokážu promluvit.
Seděl příliš blízko a neskutečně krásně voněl, směsí šamponu
a venkovního vzduchu a vlastní vůně – vůně někoho děsně pří-
jemného. „Můj bože!“ četla jsem.

„Ona mluví. Mluv dál, mluv dál, můj zářný anděli. Jsi stej-
ně krásná jako boží posel, co po nebi se vznáší na křídlech, za-
tímco dole smrtelníci žasnou, v údivu obracíjí oči v sloup, a on
se pěkně vozí na oblaku, a zvolna pluje po nebeské pláni.“

Devadesát procent z toho mi nedávalo žádný smysl, ale
zvládla jsem pochytit, že nazývá mě, nebo spíše Julii, krásnou

a andělem, a na tom zbytku už tak moc nezáleželo. To bylo vše, co jsem potřebovala.

„Teď je tvoje replika,“ řekl.

Dobrá. *Soustřed' se, Emily*. Máš zkoušet, a ne roztouženě zírat Timovi do očí. Ale byly to tak překrásné oči. Tak temné a hluboké. Bylo těžké se soustředit. „Promiň,“ řekla jsem.

„Neomlouvej se,“ odpověděl. „Je to fakt těžký. Já taky trochu zírám, do čeho jsem se to pustil.“

„Já dokonce ani nevím, co většina těch replik znamená,“ přiznala jsem.

„To je v pohodě. Já taky ne. Včera večer jsem se tři hodiny pokoušel to s pomocí internetu přeložit do něčeho, čemu bych rozuměl. Věděla jsi třeba, že „ale kdeže“ znamená kdepak, a ne kde?“

„Vážně? A proč nemohl ten Shakespeare napsat prostě kde? To by bylo mnohem jednodušší.“

„To jo, ale to zvládneš.“ Položil mi ruku na rameno. Byla jsem přesvědčená, že se rozpustím do malé loužičky na zemi. „Chceš pokračovat?“

Přikývla jsem.

Ale někdo měl jiný nápad. „Time,“ ozvala se Amanda a blížila se k nám. „Trošku zápasím s tím monologem. Asi by mi pomohlo, kdybys tam byl se mnou a mohla bych ho směřovat přímo na tebe. Šlo by to?“

Na okamžik zaváhal, a pak vstal. „Jasně, určitě.“

Možná jsem si to vymýšlela, ale vypadalo to, že se mu nahoru moc nechce.

„A, Emily,“ obrátila se ke mně Amanda, „kdybys mi prosím mohla pomoci. Potřebuju vyrobit asi tucet plakátů na taneční

večer. Kdybys mohla zajít do výtvarné třídy a vyrobit je, moc bych to ocenila. A ať jsou hezké. Potřebujeme, aby na tu akci lidi přišli.“

„Jsem tvoje náhradnice, a ne služka,“ ohradila jsem se.

„No ale když jsem včera večer mluvila s Jill,“ odpověděla, „řekla mi, že chce náhradnici proto, že role Julie je velmi náročná. Myslela jsem, že to znamená, že mi ulehčíš v mém vyřízení. Nechci chybět na zkouškách kvůli svým dalším povinnostem. Pak by Jill nemohla nacvičit vítěznou scénu, v což jistě doufá.“

To bylo pěkně ďábelské! Chtěla jsem Amandě říct, že lže. V žádném případě nehrozilo, že by slečna-divadlo-je-můj-život riskovala jiný než perfektní výkon. Ale jistě by dokázala Jill hodně nepříjemnit zkoušky a tomu jsem nechtěla zavdávat příčinu. Pohlédla jsem na svoji nejlepší kamarádku, která si okousávala dva nehty najednou. Musím to vyřešit, než si je všechny uhryzá. „Dobře, jak chceš.“

„Díky,“ artikulovala Jill a já jsem přikývla.

„Super,“ řekla Amanda. „Jeden plakát už je tam hotový. Udělej podle něj ty ostatní. A až budeš hotová, kdybys je taky všechny vyvěsila. Jo a prosím tě, vyrob taky leták, když už budeš v tom.“

„Dobrá,“ přistoupila k nám Jill. „Jdeme na to. Za hodinu a půl přebírá místnost další režisér a máme ještě spoustu práce.“

„Tak zatím, Em,“ ozval se Tim. „Nechceš pak odvézt domů?“

Cože? To se doopravdy ptal mě? V tom ohromení jsem se skoro nezmohla na odpověď. „Já... já... myslela jsem, že nemůžeš...“

„Ano,“ přerušila Jill moje koktání, „bude moc ráda. Počká na tebe venku po zkoušce. A teď jdeme na to.“ Objala Tima a Amandu a vedla je zpátky na jeviště.